

Foredrag, og jeg skal derfor ikke nu komme tilbage dertil. Men da det ærede Flertal fremdeles i Betænkningen har udtalt, at det efter Alt, hvad der foreligger, skulde være aldeles klart, at den foreslaaede Lov vilde blive betydningløs, naar September fritages, saa skal jeg dertil bemærke, at jeg ikke har set Noget foreliggende for Udvalget, hvoraf dette skulde fremgaa. Og jeg vilde tværtimod anse det for overordentlig sørgeligt, om Thinget vilde følge det ærede Flertal og medtage September under Forbudet. Jeg tror, at dette vilde være ikke blot uretfærdigt, men tillige ligesom uklogt, idet September Maaned er den vigtigste Tid i hele Aaret for Slynderfiskeriet, en Maaned, der indbringer næsten lige saa meget som hele den øvrige Del af Aaret. Hvis man vil udstrække Forbudet til September, da er jeg forvisset om, at det vil have meget sørgelige Følger for den Del af Fiskeribefolkningen, der beskæftiger sig særlig med Slynderfiskeri. Naar det ærede Flertal har udtalt i Betænkningen, at det nærmest var i September, at Slyndernorvaadsfiskeriet kom i Kollision med Aalesfiskeriet, saa veed jeg ikke, hvorpaa det støtter denne sin Anskuelse. Jeg maa antage, at den hviler paa en lignende Grundvold, som den, hvorpaa Anskuelserne om, at Loven af 29de December 1857 skulde indeholde et Forbud imod Brugen af Slyndernorvaad i de laasede Bænde, hviler, og jeg skal derfor forbigaa dette Punkt. — Det beror paa en fuldstændig Feiltagelse af det ærede Flertal, naar det tror, at Folkethinget har indsat Forbudet i Lovforslagets § 2 af Hensyn til Englands Fredning. Dette er aldeles ikke Tilfældet. Dersom den ærede Ordfører vil efterse den Betænkning, der er bleven afgiven af Folkethingets Udvalget, vil han meget mere finde, at det er ganske andre Hensyn, som have ført til det dertil optagne Forbud, nemlig Hensynet til Eierne af de matriculerede Fiskestader. Dersom Forbudet var indsat i Lovforslaget af Hensyn til Englands Fredning, vilde det ogsaa være grumme uhenigtsmæssigt, eftersom Paragrafen jo netop tillader Fiskeriet og tillader det med det Redskab, som Flertallet selv erkjender for at være det mest skadelige, nemlig Aalesnorvaadet, i Tiden fra den 24de Juli til den 1ste September, altsaa

paa den Tid af Aaret, da Livet i Fiskeverdenen er alleryppigt, og paa den Tid af Aaret, da der findes en overordentlig Mængde Sildeyngel paa de i Paragrafen nævnte Steder. Jeg skal i saa Henseende henvise til, hvad der findes anført i den sidstnævnte Fiskerikommissionens Betænkning Sp. 917 i Tillæg A for Sessjonen 1866—67. Det ærede Flertal feiler ogsaa fuldstændig, naar det siger, at Kommissionen af 1866 i sin Tid skulde have foreslaaet de omtalte Dele af Fjorden laasede af Hensyn til Fiskeynglens Fredning. Men det var ganske andre Hensyn, som gjorde, at Kommissionen ønskede dem laasede, nemlig dels Hensyn til Sildefiskeriet og dels Hensyn til ganske partikulære Interesser. Dette er tilstrækkelig belyst i Motiverne til det Lovforslag, som gik forud for Loven af 1867, og der er tillige der anført de Grunde, som gjorde, at Regjeringen ikke kunde slutte sig til Kommissionens Forslag i saa Henseende. — Det er paa de nu omtalte forskjellige selstændige Forordninger, at det ærede Flertal har bygget sit Forslag under Nr. 5, der gaar ud paa at give Indenrigsministeren Bemyndigelse til at udvide det i § 2 omhandlede Forbud ogsaa til andre af de i Loven af 29de December 1857, § 19 omhandlede laasede Bænde, saafremt Forholdene i Fremtiden dertil maatte give Anledning. Ganske bortset nu fra det formelt Mangelfulde i dette Forslag, forsaavidt som det henviser til en Lovparagraf, der for 5 Aar siden er ophævet, saa skal jeg endnu henstille til det ærede Thing, om det virkelig tror, at det vilde være rigtigt at lægge Fiskeribefolkningens Interesser i en ikke jagtyndig Ministers Haand. Jeg i det Mindste maa paa det Allerbestemteste fraraade dette. Jeg har allerede i Betænkningen nøie anført de Grunde, ifølge hvilke jeg mener, at § 2 bør udgaa af Lovforslaget. Jeg tror, at det dertil er fuldstændig godtgjort, at den Bestyrelse, som man ved Bestemmelsen i § 2 har søgt at give Eierne af de matriculerede Stader paa de i Paragrafen nævnte Strækninger af Fjorden, er aldeles overflødig, idet Vaaddene allerede ifølge den bestaaende Lovgivnings Regler ikke maa komme Staderne nærmere end paa 100 Favne, hvad der afgiver en mere end til-